

MAR DE DUBTES SOBRE L'«HIPERCOR» DE SANT JOAN

La sang es barrejà amb el foc

Eren les 20.30 de la vesprada quan un cotxe, que es trobava estacionat a l'aparcament del centre comercial Pryca Sant Joan, a Alacant s'enlairava com a conseqüència d'un terrible esclat. L'explosió ha provocat la mort de 8 persones i ferides a quasi 30. La tragèdia estava servida.

Francesc Manel Anton

A les 20.40 hores del dissabte dia 19, era, fins i tot, perillós circular per la carretera N-332 entre Alacant i el centre comercial. L'allau d'ambulàncies, bombers i cotxes de policia era de tal magnitud i la cridòria de les sirenes tan forta que el trànsit es va fer poc menys que impossible. Mentrestant, a l'hipermercat, el dolor i la sang havien deixat pas a la por i al foc. Vora vuit cotxes cremaven i la gent, espantada, cercava desesperadament les eixides més oposades al lloc d'on havien sentit l'esclafit. Els dispositius de seguretat arribaren prompte i de seguida començà l'evacuació de ferits. L'Hospital General

d'Alacant, dependent del Servei Valencià de Salut, la Clínica Vistahermosa i el Sanatori del Perpetuo Socorro començaren a rebre els ferits de l'accident que, en la seua majoria, presentaven politraumatismes i cremades de diversa consideració. En aquests mateixos moments, la policia, amb gossos ensinistrats, realitzava un primer escorcoll per tot l'aparcament, tot buscant més explosius. El recinte es trobava acordonat i ningú hi podia accedir. Tothom apostava per la hipòtesi de l'atemptat amb cotxe bomba, i tot pareixia apuntar a l'organització terrorista basca, ETA, com a autora del sinistre. Tesi que més tard seria oficialment canviada per la de l'accident amb explosius de tipus pirotècnic.

El dolor i la sang deixaren pas a la por i el foc.

Algunes persones perderen la vida de forma realment horrible. És el cas d'una xica que, segons van contar a EL TEMPS membres de l'equip de socors, es trobava a la porta de les ca-

La possibilitat d'un atemptat, a pesar de tot, encara no s'ha descartat.

bines telefòniques en el moment de produir-se l'accident i a qui un troç de metall li separà el cap del cos. Antonio Joaquín Rigal Picó, alacantí de 22 anys i conductor del vehicle que ocasionà l'explosió; José Muñoz Molina, de 23 anys i també natural d'Alacant; Vanesa González Tendere, natural d'Alacant, de sis anys; Patricia Antonia Alberó Carrasco, alacantina, de dos anys i María Josefa Juan Ripoll, natural de Sant Joan, de 41 anys d'edat, perderen la vida al mateix lloc de l'accident. Més tard, a l'Hospital General de la capital de l'Alacantí, tres persones més morien com a conseqüència de les greus cremades que patien els seus cossos. Es tractava d'Antonio Romera Canete, de 24 anys, amb residència a Sant Boi de Llobregat; Ana Ma. Carrasco García, natural de Calasparra, de 31 anys d'edat, i Andrés de Castro Contreras, gitano, de 27 anys que vivia normalment en unes cases prefabricades d'un barri alacantí.

Encara que la tesi oficial sembla totalment confirmada, les informacions continuen sent contradictòries. Primer hi ha les tres telefonades que reberen dos mitjans d'informació escrita d'Alacant i el Monestir de la Santa Faç. Als diaris *La Verdad* i *Información* cridà un home vora les vuit de la

vesprada que comunicà textualment açò: «Tómese nota de lo que voy a decir. Le hablo en nombre de ETA. Dentro de 20 minutos va a explotar una bomba en la Santa Faz, donde hay una reunión de fascistas. Gora Euskadi Askatuta».

Minuts després, al Monestir de la Santa Faç es rebia un comunicat, molt semblant, en nom de la mateixa organització, que era recollit per una monja del claustre. Malgrat tot això ETA desmentia al dia següent la seua autoria mitjançant un comunicat al diari basc *Egin*.

Altres dos fets omplen de dubtes els alacantins. La gent que viu pels voltants del centre comercial i els testimonis dels presents, coincideixen a assenyalar que només es va sentir un esclafit i que, després, no es va notar cap olor a pólvora. Les explicacions oficials addueixen que, quan la pólvora es troba en un lloc tancat, es produeix una reacció simpàtica que fa que l'explosió siga semblant a la d'un canó. Quant a l'olor, asseguren que l'aigua que es va utilitzar per a apagar l'incendi va ser la causa de que no n'hi haguera.

D'altra banda, la família Rigal, en un principi presentada com a propietària de Pirotècnica Levantina, assegurarà a EL TEMPS que no tenen res a

veure amb aquesta pirotècnica i que, a més, a l'interior del vehicle que conduïa el seu fill tan sols hi havia una traca de 25 metres i unes quantes canyetes de colors que tenien com a destinació una festa d'aniversari d'un nen de Sant Joan, la identitat del qual ningú no ens ha volgut facilitar.

El Govern Civil d'Alacant facilità aviat la llista oficial dels productes que portava el cotxe implicat, restes dels quals es trobaven en les immediacions de l'accident. Segons Govern Civil, el cotxe estava carregat amb «artificios pirotècnics a base de voladores, tracas, canitas de colores, grupos de *mascletà*, cuatro pistones de trabuco, un culote de cartucho de caza i una indeterminada cantidad de pólvora a granel».

Encara que la realitat entorn dels fets tardarà a aclarir-se, el cert a hores d'ara és que encara hi ha tres persones amb ferides greus ingressades a l'Hospital General d'Alacant.

Julia Muñoz Contreras, que es troba a l'UVI amb un 80% de la superfície corporal cremada; Ana Alcántara amb un 40% del cos cremat i Juan Ortega, que presenta cremades en un 30% del seu cos, segur que, si aconsegueixen eixir-ne, no oblidaran mai la tarda-nit del dia 19 d'agost de 1989. □